

Straža v viharju

Izhaja vsak četrtek • Posamezna številka stane Din 1.50
Celoletna naročnina Din 35.— • Čekovni račun: „Straža v viharju“, Ljubljana, št. 16.790

Izdaja: Konzorcij „Straža v viharju“ (A. Tepež) • Urejuje: L. Klauž
Uredništvo in uprava: Ljubljana, Miklošičeva 5 • Tisk Jugoslov. tiskarne (J. Kramarič)

Ljubljana, 28. julija 1939

Leto V — Taborna številka

Dijaška mladina

Kristusu Kralju!

Ob kongresu Kristusa Kralja

Naš čas je velik, ker gre za velike odločitve.

Sovražniki se zbirajo in dvigajo človeške pesti proti Kristusu Kralju in kriče: »Nočemo, Kristus, Tebi služiti! Nočemo Tvojih zapovedi čistosti, samozataje in žrtve! Nočemo Tvojega križa! Nočemo Tvojih zapovedi v družini! Nočemo videti v starših namestnikov božjih! V šoli nočemo Tvojih križev in tvojih molitev! Učiteljev in profesorjev hočemo, ki so sproščeni tradicionalnih spon in predsodkov, ki razumejo novi rod telesnega razmaha, spolne sproščenosti! Vzgojitelje hočemo imeti, ki nam dajo polno svobodo v čitivu in govoru, zabavi in prostem času.

Sovražniki se zbirajo in kličejo: Hočemo izobrazbo in znanost, ki ni vezana po nikakih božjih zakonih in dogmah! Človeški razum, individualno spoznanje je vrhovni kriterij vsega, absolutne in razodete resnice ni, ki bi nas vezala. Evropske univerze, ki jih je skoro vse ustanovila Cerkev, so po veliki večini odpravile križ in se nočejo ukloniti sladkemu jarmu Kristusa Kralja.

Sovražniki se zbirajo in se pripravljajo na mednarodni kongres brezbožnikov, ki naj bo 4. avgusta v Moskvi.

Brezboštvo se torej organizira v veliko mednarodno fronto, fronto satana.

Proti tej fronti satana stoji fronta Kristusa Kralja in ta fronta ima zdaj te dni svoj kongres na slovenskih tleh, v Ljubljani. Sredi največjega slovanskega naroda, ki šteje 180 milijonov ljudi, bo zboroval satan, sredi najmanjšega slovanskega naroda pa bo zborovale Kristusa Kralja.

Kar je šibko in slabo izbira Bog, da osramoti prevzetnost velikašev, Davida pošilja Bog v borbo zoper Goliata.

Zdaj, ko se veliki narodi Evrope, Azije in Amerike družijo v velike sovražne tabore in ko lahko iskra zapali svetovni požar, se v Ljubljani, med Slovenci, zbirajo pogumni poborniki Kristusa Kralja, da proglašajo kraljestvo Pravice in Resnice, kraljestvo Ljubezni in bratstva, kraljestvo Kristusa Kralja. Tu v Ljubljani hočemo pozvati razdvojene in sovražne si narode, da obnovijo na zemlji potrpane vezi krščanske ljubezni in da se vrnejo spet k zapovedim Kristusa Kralja. Tu v Ljubljani na kongresu hočemo izklesati smernice

za obnovo in prepoved vsega krščanskega sveta v zmislu zapovedi kralja vseh kraljev.

Te dni gleda katoliški svet na nas in nas spremlja s svojimi molitvami in željami. Ves svet danes utripa v silnem strahu pred bodočimi dogodki in se vprašuje: Ali se more človeštvo še rešiti verskega, moralnega in gospodarskega propada?

Ali se more človeštvo rešiti strahot nove svetovne vojne?

Kongres Kristusa Kralja bo dal na ta vprašanja jasen in upolnini odgovor: Nazaj k edini duhovni velesili, ki more pomiriti svet, nazaj h Kristusu!

Neizmerno vzvišena naloga je stavljena kongresu. Naš narod je postavljen na veliko preizkušnjo. Vse sile našega naroda, Davida med narodi, morajo stopiti na plan, da v sijajni velikanski manifestaciji priredijo Kristusu Kralju ovacije in počestitve, ki bodo odmevale po vsej zemlji. Na tem kongresu bo naš narod skupno z drugimi narodi izpovedal svojo veliko ljubezen in zvestobo do namestnika Kristusa Kralja, do papeža Pija XII. Izpovedali bomo svojo pripravljenost, hvaliti to kar papež, kar Cerkev hvali, obsojati vse, kar papež, kar Cerkev obsoja.

Mi mladi, dijaki, mi dijaki, srednješolci in akademiki čutimo neizmerno važnost teh dni za naš narod! Zato smo z vso silo mladih src pripravljani in voljni sodelovati s Kristusom Kraljem pri upostavitvi Njegovega vladanja med nami.

Od katoliških načel ne bomo nikdar in nikoli popuščali. Složni in organizirani hočemo sodelovati s cerkveno hierarhijo pri obnovi naroda. Sklepe kongresa bomo željno sprejeli in jih izvajali.

Mi mladi, dijaki in akademiki, hočemo biti povsod pri delu, pomagati k srečnemu uspehu kongresa; vse slovensko katoliško dijaštvo, organizirano v Slovenski dijaški zvezi, bodisi ono, ki je v kongregacijah ali v Katoliški akciji, bodisi ono, ki je v raznih akademskih društvih, naj se zbere te dni pod praporom Kristusa Kralja, naj prejema sv. Evharistijo kot vir edinosti in moči in naj koraka v sprejedu ter vzklika Kristusu, nesmrtnemu Kralju vseh vekov.

Zmagoslavje slovenskega kat.

dijaštva v Slov. Konjicah

Peti Tabor obnovljene Slovenske Dijaške Zveze

V juliju leta 1935 se je slovenska katoliška dijaška mladina po dolgem razdobju uradnega zatiranja katoliškega in narodnega skupnostnega življenja prvič zbrala na Tabor svoje obnovljene stanovske organizacije — Slovenske Dijaške Zveze na lepi Gori Oljki sredi povirja Savinjske doline. Svoj prvi roj smo hoteli zbrati in utrditi tam, kjer je nekdanj zbiral slovensko katoliško dijaštvo naš ljubljeni narodni voditelj dr. Anton Korošec. Kres, ki smo ga zažgali na Oljki se je nato kmalu razgorel v pravo ognjeno valovanje, ki je zajelo množice slovenskega dijaštva po naših srednjih šolah. Leta 1936 smo v drugo pregledali svoje obnovljene vrste v starodavni Stični, kraju dvojnega spomina: slovenskih bojev s Turki in vira slovenskega umnega oratarstva. Leta 1937 so naše mlade, narodne ljubezni in ponosa prekipevali čete v korakale v Kočevje. Slovenski rod, ki tam dolji varuje našo kočevsko stran, bi vedel povedati, kaj je slovenska dijaška mladina s tem svojim taborom dala slovenskemu Kočevju: slovenske korajže in slovenskega ponosa. Naš četrti Tabor leta 1938 smo dobro opravili na Ponovičah pri Litiji, dekleta pa so šle taborit k Sv. Juriju ob južni železnici.

Slovenske Konjice

In letos smo bili v Slovenskih Konjicah, dekleta od 17. do 20. julija, fantje pa od 21. do 24. julija. Naš peti Tabor je prekosil prve štiri in je bil res pravo zmagoslavje slovenskega katoliškega dijaštva. Nad 150 deklet, do 300 fantov-višješolcev se je zbralo v Slov. Konjicah. Vse srednje in srednje-strokovne šole so bile zastopane. Red in disciplina sta na letošnjem taboru bila nad vse vzorna, zunanje nastopanje strumno, kot še nikoli poprej, navdušenje taborjanov pa tako, da bi se človek zaman trudil to stvarnost opisati; treba je bilo to videti, slišati in vse te neštete izraze mladostnega ognja spremljati. Vzdržati v takem razpoloženju neprenehoma skozi ves čas trodnevnega tabornega življenja je zmogel samo mladi dijaški rod s čistim srcem, jasnimi in odkritimi ideali pa z nesprenagljivo samozavestjo. In tak rod — to je slovenska katoliška dijaška mladina, zbrana, organizirana in vzgajana v Slovenski Dijaški Zvezi.

Pa smo imeli tudi močan razlog za naše letošnje posebno taborno razpoloženje: Slovenska Dijaška Zveza je z odlokom ministra prosvete postala zakonito priznana organizacija slovenskega dijaštva. S tem je SDZ dobojevala petletno borbo za priznanje ravnopravnosti. Ker je bil ta boj dolg in posebno težak, zato je bila radost nad zmago tem večja. Moč in prepričevalnost te naše radosti sta prišli v vsej polnosti do izraza, ko je obiskal naš tabor g. minister Snoj, ki mu bo v kroniki obnovljene Slovenske Dijaške Zveze dano posebno mesto: Brez g. ministra Snoja bi naša ravnopravnost ne bila dosežena. In ker slovenska katoliška dijaška mladina ve hvaležnost svojim resničnim prijateljem, zato je g. minister ob svojem obisku med nami bil deležen prav posebnega pozdrava, kot ga ne dajemo vsakomur. Zvestoba za zvestobol

Sveta si zemlja slovenska

Naš letošnji tabor se je vršil pod geslom: Sveta si zemlja slovenska. To zemljo od tu in onstran meje smo zajeli v naše letošnje taborno delo, njene rane spoznavali, njeno bodočnost merili.

V Konjicah smo se predvsem zavedali, da moramo biti naše slovenske zemlje vredni in da moramo dvigati molitve h Kralju vseh kraljev za to našo zemljo.

Zato smo bili vsako jutro zbrani v božjem svetišču ter tam živo in goreče posvečali svoja mlada srca Kristusu Kralju! Čisti moralni rod hočemo biti, in ohraniti hočemo neoskrunjene svoje mlade sile za velike življenjske borbe! Kristus Kralj je moral blagosloviti to našo mladino, ko je stopala vrsto za vrsto k mizi Gospodovi!

Naša velika vera, da nam Bog ohrani naš življenjski prostor, je prišla do izraza tudi zadnji večer, ko smo ob kresu v žarečem krogu bakel končali s skupinsko molitvijo h Kristusu Kralju; Kristus Kralj, ohrani in vrni Slovincem, na zemlji katerih Ti bodo v teh dneh vsa krščanska ljudstva sveta pela slavo in pripravljala Tvoje kraljestvo, — ohrani in vrni temu ljudstvu njegov stoletni življenjski prostor!

Slovenska Dijaška Zveza je za svojega zaščitnika in vzornika
(Dalje na 2. strani.)

Taborno geslo: *Sveta si zemlja slovenska*

sprejela škofa Slomškega. Ta največji slovenski narodni buditelj in vzgojitelj naj bo vodnik slovenske dijaške mladine. On, ki je kot škof s svojimi zgodovinsko pomembnimi odločitvami in s svojim nepremisljivim delom pol slovenstva rešil našemu rodu. On, ki nam je prve slovenske šolske knjige dal. On, ki je ves mladi slovenski rod povedel v svojo nedeljsko šolo. On, ki nam je dal večno veljavno geslo za gojitev pravega narodnega duha: Sveta vera bodi Vam luč, materni jezik pa ključ do zveličavne narodne omike — Njega smo izbrali, Njega, velikega Slovenca hoče slovensko katoliško dijaštvo za vzor in vodnika. V Slovenskih Konjicah smo to slovesno izrazili in za vedno potrdili.

Naš letošnji tabor se je vršil v Slovenskih Konjicah. Ta lep slovenski trg na obrobju Pohorja je gostoljubno sprejel slovensko katoliško dijaško mladino: g. arhidiacon, konjiški župan, konjiške okrajne oblasti in naše konjiško izobraženstvo, sodniki, učitelji — vsi so nam v teh dneh odkrili nepričakovano dejavno ljubezen do slovenske katoliške dijaške mladine. Toda Slovenske Konjice, enako kot več drugih trgov, še nimajo ozdravljenih vseh ran, ki jih je zasekalo tuje robstvo: odpadništvo še ni iztrebljeno.

Upamo, da sta dva zaporedna mogočna tabora slovenske katoliške dijaške mladine tudi v tem pogledu začetek nečesa novega.

Slovensko katoliško dijaštvo je letos v Slovenskih Konjicah mogočno izrazilo svojo vero: globoko vero v Boga, svojo neomajno zvestobo katoliški Cerkvi, svojo ljubezen do slovenskega naroda, svojo vdanost močni in nepremagljivi Jugoslaviji.

Bog — narod — država!

V tem geslu je izražena skrivnost našega zmagoslavja. Mladina, ki je naša ravno pot k trem osnovnim stvarnostim osebnega in občestvenega življenja Slovencev, mora zmagovati proti vsem zgrešenim enostranstim. Zato pa je ob zaključnem kresu spontano privrel z naših src naš samozavesten bojni klic: Narodna mladina — to smo mi! katoliška mladina z iskreno narodno ljubeznijo in z resnično zavestjo odgovornosti za zdravo narodno rast.

V takem duhu in ozračju je potekel peti tabor slovenske katoliške dijaške mladine v organizirani skupnosti Slovenske Dijaške Zveze. Volja do neomajne enotnosti proti slehernemu poizkusu sektarstva, ki jo je naš letošnji tabor tako mogočno izpovedal, pa je jamstvo, da bo naše konjiško zmagoslavje ostalo trajno. Kakor pred petimi leti z gore Oljke tako bodo naši ognji iz Slovenskih Konjic osvojevalni: Slovenska Dijaška Zveza bo zajela vse zdrave ude velike slovenske dijaške družine!

Obisk, s katerim so počastili naš tabor naši najvišji cerkveni in narodni predstavniki, škof lavantinski, slovenski ban, slovenski minister, slovenski narodni zastopniki in predstavniki slovenskih mest — pa priča o razumevanju, ki ga je organizacija slovenskega katoliškega dijaštva deležna na najvišjih mestih. Obenem pa so ti obiski simbolično izpričali jekleno vez, ki družji vse veje našega narodnega gibanja v eno samo neporušeno celoto.

Tako so Slovenske Konjice bile mnogo več kot samo notranji praznik slovenskega katoliškega dijaštva.

Srednješolci, srednješolke!

Vstopajte v krožke Slovenske Dijaške Zveze!

Dekliški Tabor

17. julij. Veselih lic in dobre volje smo sedle v vlak, ki nas je pripeljal v Poljčane. Skupno s Štajerkami smo se odpeljale proti Slov. Konjicam. Mračilo se je že, ko smo se bližale zaželeni postaji, odkoder smo zaslišale vesele zvoke godbe konjiškega Prosvetnega društva. Prijetno presenečene smo poskakale iz vagonov. Na postaji so nas pričakovali ter nas pozdravili predstavniki javnih oblasti, prečastita duhovščina in članice dekliškega krožka v krajih. Vsi smo se strnili v dolg sprevod in navdušeno odkorakali skozi trg, okrašen s slovenskimi in državnimi zastavami, proti šoli, kjer smo prenočevale. Še dolgo je polnila trg pesem in živahni vzkliki kraljevskemu domu, Jugoslaviji, slovenskim voditeljem in Slov. Konjicam.

Navsezgodaj smo se drugo jutro zbrale pred župno cerkvijo, kjer smo skupno s številnimi zastopniki oblasti in uradov pričakovale prevzvišenega g. knezoškofo dr. Tomažiča. Točni ob 7 se je pripeljal prevzvišeni s spremstvom. Nasproti mu je hitel milostljivi gospod arhidiacon Tovornik, ki ga je pozdravil ter peljal med dolgima vrstama navdušenih deklet pred cerkev, kjer smo mu tudi me voščile dobrodošlico in mu izročile šopek cvetja. Po končanih pozdravih smo odšli k službi božji, ki jo je daroval prevzvišeni ob številni asistenci; večina deklet je pristopila tudi k sv. obhajilu.

Predavanje vladike lavantinskega

Po cerkveni slovesnosti in zajtrku smo odšle na pričetno zborovanje v Društveni dom, ki je bil ves slovesno okrašen. Zborovanje je pričela tov. Joža Lenčkova, referentka SDZ za dijakinje, ki je pozdravila vse navzoče in nato predala besedo predavatelju, prevzvišenemu g. knezoškofo dr. Ivanu Tomažiču, ki nam je govoril o temi: »Naš narod v službi Kristusa Kralja«. Razložil nam je, zakaj in

kako naj služimo svojemu Kralju ter nas tako duhovno pripravil na kongres.

V odmoru je zadonela slovenska pesem, ki je izpolnila ves prosti čas do naslednjega predavanja, v katerem je govorila g. profesoro

rica Ina Slaparjeva o Slomšku kot vzoru slovenskega domoljuba. Predstavila nam je njegovo življenje, delo in njegovo žrtev ter ljubezen do slovenskega naroda in jezika. Dopoldansko zborovanje smo zaključile s Slomškovo pesmijo, ki nam je prišla prav iz srca: Preljubo veselje, oj, kje si doma?«

Popoldne smo porabile za izlete v prelepo okolico.

Mračno in tiho je bilo naslednje jutro v cerkvi. Milostjivi gospod arhidiacon je daroval sv. mašo zadušnico za pokojnega člana Slov. dijaške zveze in narodnega mučenika

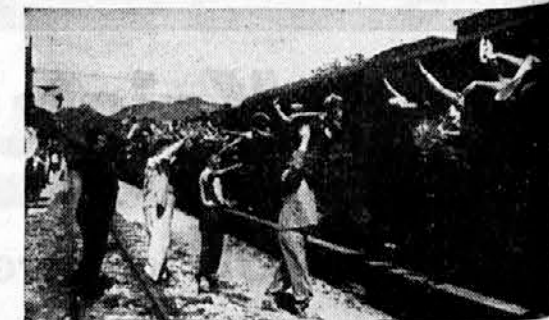

Rudolfa Dolinarja. Dopoldne je predaval akademik Peterlin o sovražnikih našega naroda. Njegove besede so našle mnogo odziva v mladih srcih, kar se je pokazalo v viharnem ploskanju in vzklikanju. Med navdušenim petjem je hitro potekel čas odmora.

Slavnostni sestanek krožkov

Nato se je vršil slavnostni sestanek krožkov SDZ. V kratkih besedah nam je tovarišica Lenčkova očrtala razvoj organizacije in njeno delo. Poudarila je za nas nad vse važan dan, ko je naše skrito delo dobilo priznanje s

tem, da je državna oblast potrdila SDZ kot srednješolsko organizacijo. Ob tej priliki se je zahvalila vsem, ki so nam pripomogli do izpolnitve te naše goreče želje, posebno še g. ministru Snoju. Najslovesnejši je bil trenutek, ko je referentka za dijakinje izročila najdelavnejši poglavarici slovenskih srednjih in poglavarici strokovnih šol darili za njuno požrtvovalnost. Prva, Ela Erženova, poglavarica na II. drž. realni gimnaziji v Ljubljani, je dobila krasno zapestno uro, darilo slovenskega bana dr. Marka Natlačena, Marjanca Kersnikova, poglavarica na dr. Krekovi višji gospodinjski šoli v Ljubljani pa lepo kristalno vazo, dar g. senatorja Smodeja. Navdušenja in čestitk nagrajenkama ni bilo konca. Nato smo formalno ustanovile krožke na posameznih gimnazijah in izvolile zavodne odbore. Temu so prisostvovali številni zastopniki slo-

venskih srednjih šol, ki so se odzvali našemu vabilu. Referentka je nato prečitala pravila SDZ, ki jih je junija potrdil prosvetni minister g. Čirič. Polne volje in polne načrtov za nadaljnje delo smo se to dopoldne razšle.

Zadnje predavanje je še prav posebno razvnelo naša srca. Govoril je g. prof. Terčelj: »Iz krvi narodnih mučeničkov klije življenje.« Orisal nam je trpljenje in mučeništvo naših bratov.

Šele zdaj smo dobro spoznale, koliko upanja stavijo v nas naši slovenski bratje. Mnogo priznanja je žel g. predavatelj, ko nam je pokazal pot do ljubezni, ki naj se izraža v delu zanje. Po končanem predavanju smo se razgubile na vse strani. Vse je hitelo pripravljat kres.

Zaključek ob kresu

Po večernicah smo se strnile v sprevod skozi trg. Mogočno kot še nikoli je donela slovenska pesem iz naših grl in se razlivala preko polj. Med neutrudljivim petjem in vzklikanjem smo prispele do kresa. Zažarel je kres. Prižgale smo ga z ognjem, ki smo ga prinesle s Prihove, kraja, kjer je mučeniška kri slovenskega akademika napojila našo zemljo.

Razpoloženje ob kresu je povzdignilo nekaj pevskih in zabavnih točk. Naša srca so bila polna hvaležnosti in ljubezni do vseh onih, ki so nam s svojo pomočjo pripomogli do tako dobro uspelega tabora. To je izrazila v imenu vseh deklet voditeljica tabora tov. Lenčkova v kratkih prisrčnih besedah.

Ko so Konjice že spale in je kres ugašal, smo odhajale proti domu. Toda v naših srcih je gorel ogenj navdušenja do dela za slovenski narod in jugoslovansko državo. Iz naših grl pa je še pozno v noč vrela pesem:

»Lica rdeča, žarne oči,
ustna goreča, polna krvi,
stisnjene roke v močne pesti,
bodo branile slovensko kri...«

Naše slike: 1. Udeležence Tabora. — 2. Škof dr. Tomažič prihaja. 3. Na stopnišču pred cerkvijo. — 4. in 5. Slovo od Konjic. — 6. Fantje na Taboru. — 7. Zastopnik lavantinskega škofa dr. Cukala prihaja. — Pokrovitelj tabora, ban dr. Natlačen pred Prosvetnim domom.

Fantovski Tabor

Sredi zelenih gričev leže Konjice kot otok lepote. Od vseh strani pljusajo vanje valovi dozorevajočih polj in se s šumenjem gozdov ter zvonjenjem konjiških zvonov zlivajo v pesem, kaj v pesem, v molitev, ki kipi proti nebu: v molitev za sveto zemljo slovensko.

Lepo in krasno pojejo konjiški zvonovi. Do neba seže njih glas, do zadnjega kotička slovenske zemlje, vse do Slovenske Krajine in do Goriške, ki čaka tam onstran kralja Matjaža. Toda kaj bi to! V naših dušah so zapeli, tako mило, tako neodoljivo, da smo pohiteli v hrepenjenju za njimi kot očarani potniki za vilinjo pesmijo.

In doživeli smo kot dan vstajenja. Od štirih vetrov smo se zgrnili v Poljčane. Bilo je muzike, pesmi in vriskov, da so Poljčane tonile v njih in da so se nad Bočem razpršile megle, ko je iz tri sto grl zaorila orlovska himna in gromki »Bog živi«.

»Mlinček« nas je popeljal skozi polja in vriskom ni bilo konca; saj mladost je mlada povsod.

Sprejem v Konjicah je bil veličasten. Z navdušenimi klci smo pozdravili ta lepi kotiček štajerske zemlje.

Sprejem v Konjicah

Na kolodvoru so nas pristrčno pozdravili predstavniki Slovenskih Konjic gg. arhidjakon, župan, sodni starešina, poslanec Sevšek, okrajni glavar in okr. podnačelnik in šolski upravitelj. Bili so veseli našega prihoda in so nam želeli dobrodošlico. To da je slovenska zemlja, so dejali, in v zmoti je, kdor misli drugače. Mi pa: Živele Slovenske Konjice in Bog živi Slovenske Konjice!

Pristrčna je bila njihova beseda in radost v njihovih očeh, ker je prišla k njim mladina, ker jim je prinesla novega olja za sveti ogenj, prižgan pred oltarjem slovenstva. Nam pa je bilo dobro, ker smo čutili, da smo prišli — domov.

Tri sto nas je bilo po številu, a po navdušenju za deset bataljonov. Šli smo na pohod nad Konjice. In smo jih osvojili. Nismo naskočili s topovi, temveč s klci »Bog živi«; nismo napadali z noži, temveč s pesmijo in slovensko besedo, moško besedo. Pa smo jih osvojili. Kako so veselo vihrale zastave, kako so z oken padali nageljni in vrtnice in navdušeni z oken padali prav do neba. Pesem »Hej, Slovenci, naša reč slovenska živo klije« nam ni šla nikdar tako od srca.

Zmagoslavni vhod

V dolgem sprevedu smo šli skozi Konjice, kot en sam val navdušenja in smo se ustavili na dvorišču deške šole, kjer smo še parkrat zaklicali slovenskim Konjicam, našim bratom onstran, našim voditeljem, našem kralju in Jugoslaviji. Ob koncu smo zapeli državno himno, nato smo se razšli.

Še dolgo v noč je vršalo v Konjicah kot v pamju, kadar rojijo čebele. Končno je vse utihnilo, le polja in logi okrog so pritajeno peli v nestrpnem pričakovanju.

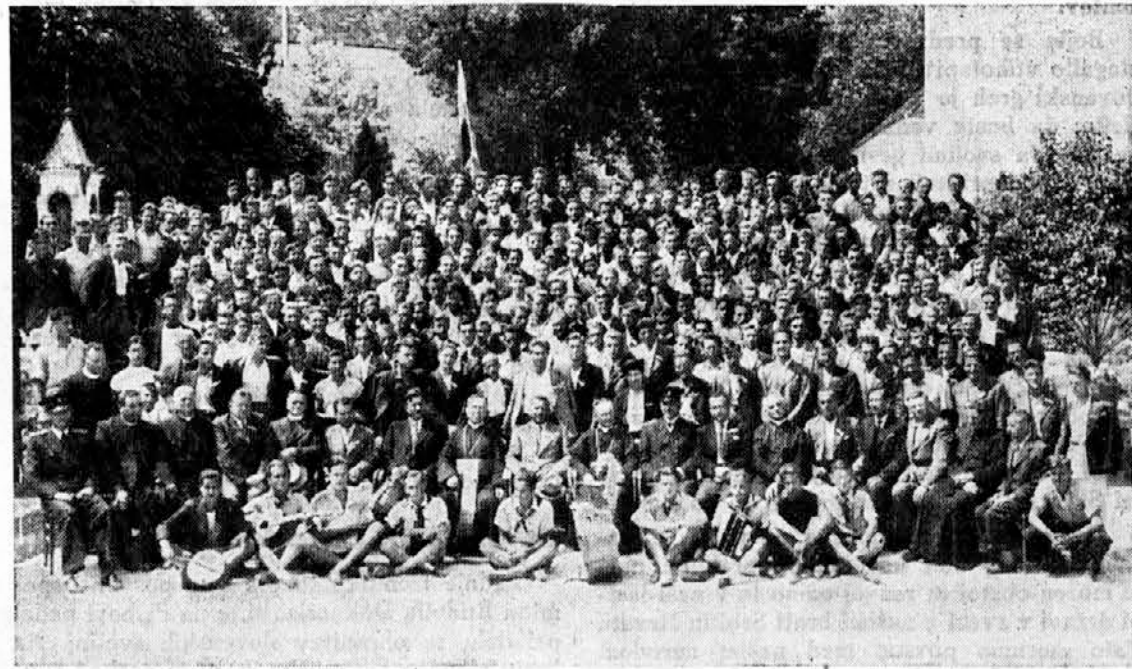
Navsezgodaj, ko je zapela trobenta, je nad Poljci sijalo sonce. Vsuli smo se pred cerkev, kakor čebele na ajdova polja, da naberejo medu. Sprejeli smo zastopnika prevzvišenega

škofa dr. Ivana Tomažiča, prelata g. dr. Cukalo, ki je pohitel med nas, da bi nam podelil blagoslov za nalogo, ki smo si jo nadedli. Kaj mislite, ali je bil vesel take vojske?

O, bil je vesel. Zlasti takrat, ko se je vsa mladina zgrnila v cerkev k sveti maši in pridigi.

Pokrovitelj tabora prihaja

Po sveti maši je bil sprejem pokrovitelja tabora gospoda bana in obenem pričetno zborovanje. Zopet radost in navdušenje, ki mu ni bilo ne konca ne kraja. Slovenska mladina je sprejela svojega pokrovitelja tako, kot zna sprejemati samo mladina.

Pozdravi, brzojavke

Po pozdravnem govoru predsednika SDZ inž. Tepeža smo s tabora odposlali naslednje vdanostne oziroma pozdravne brzojavke: Nj. Vel. kralju Petru II., Nj. Vis. knezu-namestniku Pavlu, slovenskemu narodnemu vdditelju dr. Antonu Korošču, slovenskima škofoma dr. Tomažiču in dr. Rožmanu in ministru prosvete dr. St. Čirču.

Pokrovitelj tabora ban dr. M. Natlačen govori:

Prinašam Vam vsem, ki ste zbrani na tem taboru najprej pristrčne čestitke našega narodnega voditelja dr. Antona Korošca. Želel je sam osebno priti med Vas, žal pa so mu nepričakovane ovire to preprečile.

Kadarkoli prihajam na tabore Slov. dij. Zveze, se vedno spominjam nazaj v predvojno dobo in na tabore takratne Sl. dij. zveze. Takrat so se ti tabori vršili brez sodelovanja oblasti in zastopniki oblasti so kvečjemu milostno puščali te tabore na miru, če jih že niso naravnost ovirali. Takratna inteligenca se je malo menila za mladi slovenski katoliški naraščaj. Bila je po svoji krvi tuja slovenskemu narodu in njegovi mladini.

Toda časi in razmere so se spremenili. Dobili smo inteligenco iz svojega naroda, ki čuti eno s svojim narodom, ki ji je mar rast in razvoj naše mladine, in ki s ponosom in zadovoljstvom zasleduje njen boj za lepšo podobo našega slovenskega naroda.

Želim, da bi si tudi Vi jasno predočili, kaj smo dobili s svobodno državo. Svojo državo moramo ljubiti. Moramo jo ceniti, kot največjo dragocenost, kakršne nikjer drugje ne svetu dobili ne bomo. Zato poživljajmo narodno zavest in ljubezen najprej sami v sebi in ponosimo jo nato med naš narod, da bodo vsa srca vzplamtela kot mogočen kres v ljubezni do svojega naroda in države. Ta ljubezen naj nam ne bo samo izraz čustvovanja, ampak realnost v tem smislu, da jo bomo ohranili

vedno in povsod, kamorkoli nas bo življenje postavilo. Vedno nam bodi pred očmi korist našega naroda in njegov prospeh in nič naj nam ne bo bolj ogabno in odvratno kot poniževalno kupčevanje in baratanje z ljubeznijo do svojega milega naroda.

Zavedati se moramo, da nam je narodni, gospodarski in kulturni napredek mogoč samo v okviru naše Jugoslavije in prav nikjer drugje. (Pri teh besedah se je vsa dvorana dvignila in zadonela mogočno v državno himno).

Vendar je naša država mlada. Ob prevratu je bila tako rekoč znežena z vseh vetrov. V enoto so se združile dežele z najrazličnejšim gospodarskim, kulturnim in narodnim ustrojem. Zato se ne smemo čuditi, da je v tej državi prišlo do trenj in nasprotij, ki še niso popolnoma prenehala. Ne smemo se čuditi, da

v tej državi še ni vse idealno urejeno, kot bi si mi želeli. Toda nikar ne zabavljajmo in ne valimo krivde na posamezne osebe, ki navadno nosijo najmanj krivde, ampak glejmo, da bo naša država z našim sodelovanjem in podporo napredovala, rasla in procvitala, da bo močna na znotraj in na zunaj. Glejmo, da bodo to državo spoštovali tudi naši sosede. Bodočnost našega naroda in države je odvisna od nas samih. Zavisna je od tebe mladina, ki si up in bodočnost našega naroda. Ako bo mladina ljubila svoj narod in državo, potem bosta narod in država rasla in uspevala.

* * *

Dvorana je bila velika in vredna Konjic, vendar je bila skoraj premajhna za toliko mladih src, gotovo pa pretresna takrat, ko je iz vseh grl zadonel pozdrav gospodu banu, med njegovim govorom pa državna himna.

Govoru g. bana je sledilo predavanje profesorja dr. Deržečnika iz Maribora, ki je govoril namesto zadržanega lavantinskega škofa. V lepi besedi je predavatelj razvil veliko misel o slovenskem narodu v službi Kristusa Kralja. Tako je bil naš tabor takoj ob svojem začetku vpeljan v pripravo na VI. kongres Kristusa Kralja, ki se tokrat vrši na slovenski zemlji.

Drugo študijsko predavanje je imel gospod profesor Šušteršič o Slomšku in o njegovem narodnostnem delu. Znal je krasno iz njegovih del izbrati najlepše citate, ki mu jih je mladina nagradila z navdušenim ploskanjem. Slomšek pa je postal naš lik narodnega delavca. Naj navedemo samo nekaj mest:

Naš vladika Slomšek — vzor slovenskega domoljuba

Sveti naš vzornik, veliki naš vladikal! Prišli smo v te prelepe kraje, ki jih je blagoslavljala tvoja roka, ki jih je objemala tvoja ljubezen, ki jih je dvigal tvoj pogum, tolažila tvoja beseda in osrečevala tvoja molitev.

Vsepovsod vidimo tvoje stopinje, sledove tvojega dela; povsod čutimo tvojega velikega duha.

Prišli smo, da se ob tebi navdušimo za svoje ideale, da se ogrejemo v ljubezni tvoje bližine, da obogatimo in prekaljeni poneseemo iz Konjic svetega ognja v slednjo našo vas in šolo.

Veliki naš domoljub, naš Cicero slovenski — kakor so ti djali — hotel bi imeti danes tvoj glas in tvoje goreče srce, da bi — kakor si le ti znal — navdušil našo mlado inteligenco za tvoje svete vzore, da bi jo opozoril na tvoje bogastvo, jo napotil k tebi, da bi vselej ostala božja in slovesna.

V kmečki hiši tam na Slomu mu je stekla zibel. Vse svoje življenje je ostal živ, delaven ud svojega naroda, veren sin svojega ljudstva. Ostal je skromen in priprost. Poznal je svoje ljudstvo, živel z njim in zanj, z njim delil veselje in bridkost. Nobena gora mu ni bila previsoka, nobena pot prešlaba, noben krov prereven in prenizek. Rastel je med svojim narodom, kot velikan je še bolj občutil ponižanje in zapuščenost svojega ljudstva. Lotil se je ciklopskega dela, dovršiti ga je mogel samo on, še on v trpljenju in bolečini. »Drugi narodi napredujejo z orjaškimi koraki« je dejal, »ali naj le naše ljudstvo ostane pust in neobdelani vinograd?«

Zvest pastir je skrbno čuval svojo čredo, vodil jo po poti poštenja, svete vere in narodne zavesti, na božje pašnice večne sreče in resnice.

Ko je malo pred svojo smrtjo blagoslovil romarsko cerkvico sv. Križa, je zapisal sv. Križu v čast:

Zastonj krivoverci trušijo
in škripajo s svojimi zobmi.
Kristjani le k tebi hitijo,
Sloveincev zaupanje si!

Hvaležni smo ti veliki vzgojitelj in učitelj našega naroda! Da si živel med svojim ljudstvom, poznal vse njegove bridkosti in potre-

be, čutil slednji utrip njegovega srca. Po očetovsko si skrbel za našo mladino, ti si ustvaril naše prve ljudske šole, ti si nam dal slovenske učne knjige, le ti si se brigoval za naše srednješolce in bogoslovce, že takrat si gledal v njih kvas in bodočnost našega rodu, našo srečo ali propast, naše vstajenje ali smrt.

Z veliko inteligenco, gorečo ljubeznijo in uvidevno širokogrudnostjo si peljal svoje ljudstvo skozi viharje osem in štiridesetega leta. Bal si se le za slovenstvo in pravo vero.

Božji blagoslov je spremljal slednjo kretljivo velikega učenika. Dvignil si svoj ljubljani narod, posvetil in prosvetlil ga ter ga pripravljal za veliki dan vstajenja. Vse si mu bil povsod. Delal čudeže s časom in denarjem, delal noč in dan, čast prepuščal drugim. Kot neustrašen borec si često ostal sam v boju za pravice svojega ljudstva. Kot visoko naobražen in neustrašen mož si v polni meri vršil svoje poslanstvo med slovenskim narodom. Odločno si se boril za sv. vero in narodne

NAŠIM PRIJATELJEM IN TOVARIŠEM!

Ako še nisi na list naročen, prosimo, da pošleš priloženo naročilnico izpolnjeno. Postani naš naročnik! Ako si pa že, reci vsaj eno lepo besedo za naš list v Tvojem prijateljskem krogu.

»Straža v viharju«.

